

»Du veed jo nok, at Kora er bleven halt.«

»Herregud, saa tager jeg den røde Kørehest, den har jeg redet før. Gør nu ikke saa mange Ophævelser!«

»Hvad siger du, Tante? Tror du den Udgravning har den fjerneste Interesse?«

»Det veed jeg ikke. Men Køreturen kan jo i hvert Fald være meget underholdende. Der er saa smukt derovre ved Follebro.«

Jægermesteren vendte sig tavs om og gik tilbage for at give Ordre til Stalden.

Lidt efter brød Damerne op for at gøre sig i Stand.

Da Fru Vilhelmine kom ind i sit Soveværelse, stod hendes Mand derinde. Han havde ventet paa hende, og hans Udseende forskrækkede hende. Med Hænderne bag paa Ryggen kom han hen imod hende. Hans uhyggelige Blik trængte hende op mod Væggen, og hun raabte i sin Angst:

»Hvad vil du mig? Herinde har du ikke noget at gøre!«

»Du vil ride sammen med Frandsen?« sagde han. »Godt! . . . Men dersom I understaar jer til at gaa paa Eventyr, saa bliver du endnu i Aften jaget ud af Gaarden med denneher!«

Han løftede en sammenrullet Hundesvøbe, som han havde holdt skjult bag Ryggen.

»Er du gal? Er du rent forrykt? Vil du øjeblik-